

Van olyan tűz!*

1944

Az égen ólmos szürkesség tanyáz,
esőt nemoldó kúsza fellegek.
Elmúlt... naponta mégis visszajár
a háború, a véres rettenet.

A messzeségbe igyekvő utak
teste megtépve, dermedten hever,
riadt fák szórják vézna lombjukat,
fáradt szemünk csak pusztulásra lel.

Mivé lett, nézd, a honi táj!
Szívünk egymásra így kiáltozik,
A vízre bukó híd látványa fáj,
bánat örvényli körül roncsait.

Az Ember műve, nézd, mivé lett,
mivé örölte az ördögmalom,
a háború! Mivé lett szép vetésed,
emberi ész? Kiáltó, vádló kőhalom!

... Még néma gyász leple takarja
a szándékot: mi élni akarunk!
Az örömet, hogy így létünk hazára,
az ujjongást, hogy szabadok vagyunk!

Romok közül, lassan kél fel az élet,
ha élet újul, annyi még a jaj,
de tudjuk már, nagy tettekre érett,
hogy férfikorba lépett a magyar!

Történelem, aranybetűkkel írd le
szabadulásunk első napjait,
hogy fiainkat ez a láng hevítse,
élni őket példánk szerint tanítsd!

* Szeged város tanácsa és az Írószövetség szegedi csoportja által kiírt „Felszabadulási” pályázaton megosztott első díjat nyert versciklus.

1948

Nem hittem én, hogy van olyan tűz,
mely száz éven át rejtve ég,
évek hamvától szabadulva
lángjától pirosul az ég,

de megtanultam itt a parton,
órákig nézve az épülő hidat,
amint a futó víz felett,
dacolva napsütéssel, faggyal,
egy hősi had vitézkedett.

Nem csákós, kardos negyvennyolcasok,
kiket az ellen félt, csodált.
Hidépítők! Kemény harci nép,
nagy elődökhöz méltó unokák!

Órákon át néztem a Tisza felett
a szent tüzet, az ősi lángot,
mely hidat ver, ha kell az Óceánon,
hogy eggyé fűzze össze a világot!

Később, hogy készen állt a híd,
büszke ívén zászlókat lengetett
a csípős őszi szél, én nem felejttem,
míg élek, azt a forró ünnepet!

Az Újszegedre özönlő tömegben
névtelenül léptek velünk a hősök,
kiknek nevéhez ismeretlenül
örök időkre dicsőség szegődött.

Azóta hiszem, van olyan tűz,
mely ifjan él, nagy tetteket nevel,
évek hamvától szabadulva
vörösen csap a szabad égre fel!

1954

Az emlékezés utánam oson,
míg múlt napok könyvében betűzők.
Már ősz közelget. Túl a városon
szüretre érnek súlyos fűrtök.

Tíz éve már, hogy a szabadság
húséges szívünkben lakik,
s hallatja népem érces hangját,
valóra váltva ősök álmait.

A hídon állok.
Holdfény zizzen az álmodó vizen,
és Újszegedről
követül délceg lámpasor jön át.
Sötétségűző fiatal sereg,
akár tíz éve azok a katonák,
a győztesek, a szovjet emberek!

Szőreg felől öblös ágyúszó
kísérte őket. Most békés csend ölen
alant a partot csókoló folyó siet,
Szeged felett az égi, földi fény
ölelkezik.

Tíz éve már.
Légy áldott ezerszer érlelő idő,
szabadságunknak megtisztult ege,
áldott legyen szülőtted, a jövő,
az alkotások boldog öröme,

mely úgy futja át szívünket,
mint drótokat a kis áramkörök,
hirdetve a rendet, a vérünkből valót
melyet e nép munkával ötvözött!

A szobor neve*

Soha olyat nem tapasztaltak a pásztorok, azon a tájon: olvadt a kő, szikráztak a csillám-szemek a bihari hegyi úton: s csodálatosképp hűvös volt mégis. Csupa fény volt a buján zöldelő vidék, merő tisztaság és csend.

Távoli morajlás támadt hirtelen — mint viharborzolta tenger, hánykódott a messzeség, s a fénylő levelű fenyők mögül, a kanyarnál tankok buktak elő az útra. Szélesarcú, pirosképű, vígan integető legények nyergelték ezeket; a megtáptosodott monstrumokat, csak úgy lobogott a hajuk s a sapkájuk le-hajtós füle. Végighömpölyögtek a falucskán, akár az áradat, akár valami drága vihar, melynek nyomán frissen burjánzik fel az élet, s kacagva rázzák vízgyöngyös fejüket a virágok.

Két nappal előbb is nagy volt a robogás ezen az úton: hol teherautón, hol gyalogszerrel — nyurga legények iparkodtak porlepte, szürke ruhában, tátogva lihegő szájjal, szakadozott csapatokban nyugat felé. Kenderszínű, csapzott hajukba túrtak olykor reszkető kezükkel, vagy kapkodva igyekeztek a vállukba vajú hátizsák-szíjon lazítani cseppet... Csípős verejték csorgott a szájuk szegletén. Sűrűn s kimeredt szemmel nézegettek hátra. Eldobálgatták, elhagyogatták most a harácsolts holmit sorra.

* Szeged város tanácsa és az Írószövetség szegedi csoportja „Felszabadulási” pályázatán a tárca csoportban második díjat nyert novella.